

AFLP

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

6 Lekce Boží vůle online: Církev, eucharistie a kola

Otče! Jak pokračují překlady?

Jde to dobře, vlastně lépe, než jsem čekal. A to říkám, protože jsem schopen rekonstruovat duchovní pokrok Luisy, ctnosti a růst ve svatosti.

A to není snadné, protože když píše, skáče ve svazku hodně dopředu a dozadu a někdy je těžké poznat, jestli mluví o přítomnosti, nebo o minulosti. Ale když porovnáte tento první díl s dalšími díly, jako jsou její vzpomínky na dětství, druhý svazek, její dopisy s korespondencí, začnete si vytvářet průběh prvního dílu, když se vrací do minulosti, o jakém věku mluví. I když se o tom nezmiňuje. Za chvíli se k tomu vrátím. Začněme modlitbou.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen. Prosíme Ducha svatého, třetí osobu Boží Trojice, aby posvětil nás a posvětil dnešní zemi. A dech ohnivé Boží lásky ať promění tvář země.

Řekněme tedy: Duchu svatý, přijď a obnov nás. Zveme tě, abys svou milostí vstoupili do naší vůle. Inspiruj nás myšlenkami, které chceš, abychom měli; slovy, kterými chceš, abychom se vyjadřovali, a přáním toho, co chceš, abychom zažili tam, kde jsme jako křesťané v našem čase na zemi. A jestliže jsme jedno s Duchem svatým, abychom se stali dokonalým obrazem Syna ke slávě Otce; ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Dám vám příklad. V prvním svazku Luisa mluví o své velké vášni, kterou byla eucharistie. Po přijímání trávila sama před Nejsvětější svátostí dvě až tři hodiny. To bylo předtím, než byla upoutána na lůžko.

Teď ale neříká, kdy se to stalo. První svazek začala psát v sedmnácti letech. Řekla, že ho napsala v roce 1899. To už měla 24 let, že?

Ano, 24 let. Píše 1. svazek ve a stejném roce, píše 2. svazek, ale vyprávění začíná od svých 17 let. Říká: „když mi bylo 17“. A píše dál, aniž by se zmínila o jiném věku, což v nás vzbuzuje dojem, že to vše bylo v jejích 17 let. Ale tak to není.

Takže zde, začíná v 17, pak skočí na 13, pak na 12, na 15, a zase na 17. A to z prvního dílu nezjistíte, pokud tyto zážitky nesrovnáte s jinými písemnostmi, včetně vzpomínek na dětství, v nichž je věk nebo datum. A takto můžete zrekonstruovat průběh 1. svazku.

A to, dělám v poznámkách pod čarou. Takže takto skáče v čase. A pokud si nepřečtete poznámky pod čarou, nemůžete říct, v jakém věku je, když vypráví tento zážitek.

Takže se mi to daří lépe, než jsem si myslel, ale nemám každý den čas překládat. Snažím se, si ho udělat, ale není to vždy možné kvůli farním povinnostem. Ale zatím to jde dobře, děkuji. Myslete na mě v modlitbách, aby to rychle pokročilo.

Zajisté, otče.

Děkuji. Některé dotazy? Začněme tento seminář o Boží vůli na základě spisů Luisy, a pokud máte

Lekce Boží vůle online: Církev, eucharistie a kola

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

nějakou otázku, žádám vás, zvednout ruku pomocí malého tlačítka s ikonou. Ale jakmile začnu odpovídat na otázky, žádám vás, abyste vypnuli mikrofony, aby to nerušilo.

Dnes, to je třetí neděle postní, jsme mluvili... pro ty z vás, kteří se již zúčastnili mše, „o očišťování chrámu“. Ježíš vstoupí do chrámového prostoru, udělá provaz, vyžene voly a vyjádří velký hněv, ke cti svého Otce, jehož dům znesvěcovali. Jeden malý postřeh k dnešnímu evangeliu: pro chrám existují dvě aramejská slova, která v angličtině nemáme, máme pro chrám jen jedno slovo, ale v aramejštině měli dvě.

Jedno bylo fyzická struktura, architektura, budova, synagoga. Druhým bylo lidské tělo. Jak říká svatý Pavel, vaše tělo je chrámem Ducha svatého. Když tedy Ježíš řekl, „jestliže zboříte tento chrám, já ho vystavím za tři dny“, nepoužil slovo pro stavbu.

Slovo pro stavbu je v aramejštině Naos N.A.O.S. a slovo pro tělo jako chrám je Heron H.E.R.O.N. Takže když řekl, Já ho vystavím ve třech dnech, použil HERON ve smyslu chrámu svého těla. V aramejštině je u těchto dvou výrazů malý rozdíl, ale oni tento rozdíl nepostřehli. Mysleli si tedy, že má na mysli fyzickou stavbu.

Dobře, otázka od... Gabby?

Zejména k dnešnímu evangeliu, myslím, že Ježíš říkal některým, víte, mystikům, že potřebují pokoj, aby mohli jít kupředu ale... jak lze získat tento pokoj, řekla o tom něco Luisa? Můžeme porovnat Luisu s karmelitánkou?

To, co říká o těle a vnitřním chrámu Luisa, mi hodně připomíná učení karmelitánů.

Jakým způsobem?

Jak v nás žije a jak v nás působí a že v nás žije jeho království a že se máme zaměřit na něj uvnitř, a ne mimo něj a konat jeho vůli.

Ano, svatý Jan.

Spiritualita svaté Terezie z Avily, Terezie od Ježíše a svatého Jana od Kříže, je velmi Kristocentrická. V tomto smyslu, je tomu Luisa velmi podobná. Je to velmi Kristocentrické.

Některé spirituality jsou více zaměřené na Ducha svatého nebo na Otce, ale tato je skutečně zaměřená na Krista. Byli inspirováni prorokem Eliášem a odešli do jeskyně, víte. A nejvýznamnějšími autory jsou Terezie z Avily a Jan od Kříže. Byli to bosí karmelitáni "descalzo", což znamená, že neměli boty.

A reformovali řád, protože podobně jako u františkánů musel František reformovat svůj řád, stejně tak Jan od Kříže a Terezie z Avily reformovali svůj řád. A neobešlo se to bez mnoha křížů. Tak tedy to, na co se ptáte, jak můžeme najít pokoj. Ježíš řekl, pravda vás vysvobodí a nebudete mít strach, budete v pokoji a nikdy neztratíte pokoj.

Osvobodí vás to, už nebude vláčení po silnici několik kilometrů. Je to nutné, protože je to proces posvěcení. Víte, že není posvěcení bez cesty očišťování, osvětlení, sjednocení, zbožštění, a to vždy začíná očišťováním.

Takže v prvním svazku Luisa skutečně prochází tři roky očištným obdobím, kdy démoni mají dovoleno

Lekce Boží vůle online: Církev, eucharistie a kola

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

dělat co chtějí. A Ježíš jí to řekl předem, než se to stalo. "Dovolím, aby se to stalo pro tvé vlastní dobro" a vysvětluje jí, že je to proto, aby mohla růst ve ctnostech. Ať nikdy neztrácí klid, ať se děje cokoli. Ale jestliže se vzdálí od modlitby a odvahy, ocitne se v duchovní temnotě. Zde je třeba dát do popředí dvě cnosti.

Jednou je odvaha a druhou je poslušnost vůči svému zpovědníkovi. Ale pak říká: Nikdy nepřestávej konat své každodenní modlitby. Když to uděláš, ďábel bude mít navrch a ty budeš více trpět. Ale když se budeš dál modlit, najdeš v tom utrpení radost."

Takže odpověď na vaši otázku: Klíčem k nalezení pokoje je podle mého názoru, vytrvalý modlitební život od rána, když vstáváme. Protože právě v něm naleznete radost z utrpení. Víte, když jsem překládal, první svazek, narazil jsem na titulky, které jsou červeně, které nenapsala Luisa, a několik z nich jsou teologicky nesprávné. Tak je nahrazuji správnými titulky. V jednom z nich je uvedeno toto, "Luisa milovala utrpení". To je špatně. Ona nemilovala utrpení, ona milovala radost v utrpení. To je velký rozdíl.

Je to jako říkat, že peníze jsou kořenem všeho zla. To není to, co říká Pavel. Říká, že láska k penězům je kořenem všeho zla. Peníze jsou dobré, pokud je použijete dobrým způsobem, pro domy charity, pro nasycení chudých. Ale je to láska k nim, která je činí špatnými. Stejně je to s utrpením. Luisa vůbec nemilovala utrpení.

Chtěla, aby Kristovo utrpení skončilo. Nechtěla vidět Krista trpět. Vzala to na sebe a to, jako možnost, jak mu pomoci snést utrpení. Proto trpěla. Ale v tom utrpení byla radost, protože ulehčovala Kristu, ona nechtěla, aby někdo trpěl, a to říká několikrát. Takže v těchto posledních časech abychom našli pokoj, musíme mít vytrvalý modlitební život, protože ten nám dává radost. Všechno začne dávat smysl, když to děláte v duchu rozjímání a modlitby, vyhnete se pokušením, která vám berou pokoj. Něco, co sledujete na internetu nebo v televizi, pokud vás to odvádí od pokoje nebo vám krade čas na modlitbu, tak se tomu vyhněte.

A pokud si nevíte rady s určitou situací v církvi nebo ve světě, obraťte se na lidi, kteří jsou v těchto oblastech kompetentní a kterým důvěřujete. Víte, že prostě nemůžete chtít následovat všechny, protože pak budete zmateni, a to vás nenechá v klidu. Takže jak řekl svatý papež Jan Pavel II. když něco čtete nebo se na něco díváte, nehledejte množství, ale kvalitu.

Například čtete málo knih, ale dobrých knih, jinak z toho budete zmateni. Omezte se na ty věci, které jsou solidní, spolehlivé, zejména pokud jde o naši víru, morálku, kázeň a učení. Dobře, další otázka.

Kdo je další Miku?

José z Kolumbie.

Jak obecně vidíte situaci církve?

Jak tedy máme najít pokoj v těchto posledních časech, ve stavu církve, v tomto odpadlictví? Musíme být zaměřeni na Boha, Ježíše Krista, Otce a Duchu svatého tím, že budeme věrni svému jednání. Co bych doporučil, co je velmi užitečné, je svatá hodina. Svatý otec Pio se několikrát vyjádřil ke svaté hodině. Zním 3 citáty velkých světců: Matka Tereza z Kalkaty, svatý otec Pio, svatý Ignác z Loyoly.

Svatý otec Pio řekl: "Ani tisíc let lidské slávy nemá cenu jedné hodiny strávené ve sladkém

Lekce Boží vůle online: Církev, eucharistie a kola

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

společenství s Ježíšem v Nejsvětější svátosti." Ani tisíc let lidské slávy nemá cenu jedné hodiny s Ježíšem.

Svatá Matka Tereza z Kalkaty řekla, že kdyby lidé trávili hodinu týdně eucharistickou adorací, potraty by skončily. Jedna svatá hodina za týden ! A svatý Alfons Liguori říká: "Jedno je jisté, že vedle svatého přijímání není žádný úkon tak milý Bohu a žádný tak užitečný, jako každodenní návštěva u našeho Pána Ježíše Krista a Nejsvětější svátosti, na našich oltářích".

Věřte, že za čtvrt hodinu, kterou strávíte před Ježíšem v Nejsvětější svátosti, získáte více než za všechny dobré skutky z celého dne. Patnáct minut před Nejsvětější svátostí vám dá více požehnání než všechno, co uděláte za celý den. Matku Terezu jsem potkal dvakrát v Římě, poprvé jsem ji potkal u ... Kolosea na kopci a byla vzadu v kostele na kolenou a všechny jeptišky byly vepředu před oltářem. A já ji neviděl.

Řekl jsem, ona tady není, protože byla skloněná, zakrýval ji plášť, takže jsem ji neviděl. Dělal pokornou adoraci. Dělal ji tři hodiny každé ráno, takže vstávala brzy a každý den strávila tři hodiny před Nejsvětější svátostí.

Biskup Fulton Sheen v jedné ze svých přednášek řekl, že za 55 let svého kněžství nevynechal jediný den, prožítí svaté hodiny před Nejsvětější svátostí. To je velmi mocné pro udržení víry, soustředění a neztrácení pokoje, mít toto společenství s Ježíšem.

Vím, že ne všichni z vás to mohou dělat, protože nemáte kostel poblíž, nebo nemůžete jít, když je otevřený. Můžete si tedy doma postavit malý oltářík, malé místo, kde se můžete v tichosti soustředit na modlitbu, rozjímání o Hodinách umučení, o Bibli a podobně. Dobře, další otázka?

Mluvte, prosím.

Děkuji. Otče myslím, že jsem četla knihu Cesta ruského poutníka. (Přesný název francouzského překladu je « vyprávění ruského poutníka » Nevím, jestli ji znáte.

Ano, před lety od mého synovce. Na obsah si nevzpomínám. Cesta poutníka. Proč to zmiňujete?

Mluví se tam o modlení neustálé modlitby, jak ji chápou církevní otcové, modlitbu "Otče náš" a o způsobu jak opakovat modlitbu. " Ježíši Kriste, synu Boží smiluj se nade mnou".

((synu Boží, smiluj se nade mnou". ...synu Boží – to ta paní ve videu skutečně neříká..."Pane Ježíši Kriste, synu Boží, smiluj se nade mnou" je přesné znění této modlitby.))

Ano, to je východní modlitba. Je velmi silná, ano.

Tak jsem přemýšlela, jestli mi pomůže, když budu opakovat "přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi"? Přiblíží mě to Bohu, když to budu dělat?

Ano, východní pravoslavní, to oni skutečně vytvořili tuto modlitbu. A je nádherná. Existují různé způsoby, jak ji provádět. Tradiční je 33krát na počest 33 let, kdy byl náš Pán na zemi.

Další způsob je 100krát. Nebo devětkrát. V podstatě si vezmete růženec nebo něco podobného a řeknete na něm Ježíši, synu Boží, smiluj se nade mnou hříšníkem. Ježíši, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšníkem, ... od srdce. Jsou jako, dýky. Staří pouštní otcové ji říkali. Jsou krátké, ale velmi silné.

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

A to pomáhá vyhánět zlé duchy. A pouštní otcové, odešli do pouště, bojovat se satanem. Místo dlouhých modliteb konali tyto krátké, ale silné modlitby, které opakovali. V těch poselstvích, o kterých jsem se zmínil, která jsou schválena Církví pravého života v Bohu, Ježíš o tom mluví.

Říká, že byste se měli modlit tuto modlitbu. Takže jak jsem říkal, je účinná, jde o to být dobře soustředěn na Boha.

Jde o to, modlit se bez přestání, být v neustálé Boží přítomnosti a uvědomovat si to.

Děkuji vám. Ano, otče. Moje otázka je o utrpení.

Ježíš mluví v 33. svazku o tom, že je uvězněn v ubohém vězení stvoření, aby mohl pokračovat ve svém životě utrpení tady dole. Říká: Já jsem utrpení, které se skrývá uvnitř. Můžete to prosím více osvětlit?

Můžete zopakovat On trpí kde? Uvnitř?

Uvnitř tvora.

Aha, ano.

Můžete nám říct, kde to je? Ano, je to 33. svazek 14. ledna 1934.

Dobře, nechte mě to vyhledat. Podělím se o to s vámi všemi. Přejdu tedy na italský originál a průběžně ho přeložím. Dobře?

Tady musím jít kousek dopředu, abychom pochopili, o čem mluví. (...). Odkazuje na někoho (...), takže musíme jít zpátky.

(...) OK, poslechněte si začátek... Luisa píše, „a můj milý Ježíš dodal: „Moje dcero přestaň si ztěžovat...“

(...) říká. Proč mluví o trápeních smějících se před slávou, říká: « utrpení se směje do tváře slávy. » Proč to říká? Vraťme se trochu zpět ke stavu Luisy, říká: „Když jsem se ocitla ve stavu, kdy trpím dnes trochu víc než obvykle, pomyslela jsem si: "Ach, jak bych byla ráda, aby toto trápení, nebo jak bych si přála, aby moje láska k mým utrpením měla křídla, aby mohly letět do nebeské vlasti.“

A místo toho, aby mě trápily, má malá trápení mi přinášejí slávu. A já jsem o tom přemýšlela a můj milý Ježíš mi řekl toto, a já se s vámi o to podělím: "Dcero moje, nestěžuj si, utrpení se směje do tváře slávy".

Cítí se triumfálně, když vidí vše, co získalo a dobylo (...) Utrpení potvrzují a zakládají slávu stvoření. Sláva podle... (ale pak Luisa přechází od jednoho tématu k druhému a snaží se spojit své myšlenky). Tak pojďme. Udělám to teď, půjdu dolů do pasáže, kde mluví o utrpení ve stvoření, o kterém jste se zmínil.

"Chceš vědět, co je to utrpení? Já jsem utrpení." Mluvím Luisinou jednoduchou neapolskou gramatikou. « Já jsem utrpení. »

(...). Skrývám se v bolesti. Bolest tady není taková, jako když si píchnete do ruky jehlou. Ne taková ta fyzická bolest.

Je to vnitřní bolest. Je to smutek. Může to být třeba kvůli ztrátě duší, kvůli hříchům ve světě.

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

To je utrpení, kterým se zabývá. "Skrývám se v tomto trápení, abych vrátil nebesům, to co jim patří." Dobře, ... a dál říká: "Jsem uvězněn v malé ubohé cele stvoření, abych pokračoval můj život v zármutku a utrpení zde dole", a je spravedlivé, že můj život zde dole, v duši stvoření, v lidské bytosti má navracet radost, štěstí a slávu, nebeské vlasti". Co to znamená? Ježíš nemůže zvýšit formu slávy andělů a svatých v nebi, pokud jim ji neposkytneme my. Uvedu vám další pasáž, kde to Ježíš potvrzuje.

Dobře, takže k dokončení tohoto bodu. Abychom mohli růst, jak jsem se již zmínil, musí tam být kříž. Ten má podobu utrpení, zármutku a bolesti. Bolest sama o sobě není k ničemu. Ale když se spojí s Kristovým křížem, stává se vykupitelskou a spásnou. V důsledku toho být spojený v bolesti s Kristem, je tím klíčem a radostí. Tato radost nám dává smysl a je důvodem k utrpení.

Proto máme lidi jako Luisa, kteří přijímají to co nazýváme stav oběti. Chce být obětí pro Krista. Proto máme eucharistii. Eucharistie je neustálé obětování Krista na oltáři.

Obětování je obět. Čím více se podobáme Kristu, tím více se obětujeme, abychom se stali podobni jeho obrazu. Nyní se s vámi podělím o to, co jsem dříve vyjádřil, o tom, jak nebeské vlasti poskytujeme slávu skrze utrpení. Když Pán říká, že je uvězněn v této chudé cele, naší malé duše, čekající na to, až se rozšíří a poroste.

Tímto rozšiřováním a růstem ovlivňujeme formu slávy všech ostatních tvorů v nebeské vlasti, v nebi. Zde tedy Ježíš říká Luise, a to je ve 23. svazku, 28. února 1928. „Kdybys věděla, jaký bude v nebi rozdíl mezi těmi, kdo na zemi získali pravdy poznání mé Božské Vůle, a těmi, kdo ji získají v nebi, věděla bys, že první, ti, kdo získají poznání mé vůle na zemi, jako své vlastní obdarování budou vidět Boží krásu.

Na druhou stranu, pro druhou nebeskou skupinu, anděly a svaté, tyto dary nebudou plynout z jejich vlastní přirozenosti, ani nebudou z jejich vlastního obdarování.

Ale tuto slávu obdrží z účinků komunikace, s těmi na zemi. Tak jako Země přijímá účinky slunce, ale nemá povahu slunce. Bůh proto říká Luise, že skrze naše utrpení, ve svazku 33 ze 14. ledna nutně a vždy zvyšujeme formu slávy všech andělů a svatých na nebi.

Musíme ji však spojit s Kristovým utrpením. Když to neuděláme, je to zbytečné. Ano? A v tom je ta radost.

Ano.

Děkuji.

Prosím.

Štefane, pokračuj.

Dobrý večer, otče. Mám dotaz ohledně vašeho doktorátu. Jestli jsem dobře rozuměl, svatý Tomáš Akvinský říkal, že nemůžeme mít podíl na Boží podstatě. Duch svatý obývá naši duši, ale my nemůžeme sdílet jeho podstatu.

Ale podle Luisy, v tom, co jí Ježíš zjevuje, my... můžeme mít podíl na jeho podstatě. Existují nějakí další teologové jako Caetano nebo svatý Maximus, kteří toto Ježíšovo učení Luise potvrzují?

Luisa skutečně spolu s Ježíšem mluví o substanti a mluví o ní několik patristiků.

AFLP

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

Je zde rozdíl. Teologický rozdíl. Jen aby to všichni věděli. Dostáváme se do oblasti východní teologie, což je patristika, řecké spisy, scholastika, velmi zřídka se toho dotýkají latinští spisovatelé ze západní teologie. Dobře, právě jsem dostal další oznámení baterie. OK, takže v latině máte „substance“, a pro ni jsou různá slova. Máte tu Ousia, OK.

A pak máte „Sostanza“. Podívám se, mám přesné citáty, v poznámkách pod čarou, ale mám je několikrát. Musím najít ten odkaz na spisy Mistra Eckharta. Ten o tom mluví.

Tady to je. Existuje rozdíl mezi podstatou Boha samotného. Dobře? A podstatou Boha v lidské přirozenosti. Dvě různé substance. Než se Kristus vtělí do lidské přirozenosti, do hmoty, do hmotného řádu, existuje božská nehmotná substance Trojice.

Je to také řecky „Ousia“. Pak máte hmotnou podstatu Božího Syna, kterou nemá ani Otec, ani Duch svatý. Dobře? A to je „Fysis“.

Když tedy rané ekumenické koncily definovaly podstatu a osobu Krista, řekly, že má božskou přirozenost, což je „physis“, a lidskou přirozenost „physis“. Odtud pochází slovo fyzický. Ale podstata Boží Trojice před vtělením je ousia. Tudíž Ousia nemá počátek.

Fysis má počátek v čase a prostoru, hmotný počátek. Můžeme se podílet na Boží podstatě? Ve fysis: ano, skrze Syna máme účast na Boží podstatě. Proto Ježíš říká Luise: "Já jsem. Mé lidství je branou k Boží vůli. Proto řekl farizeům: "Já jsem brána, každý, kdo chce vstoupit, musí projít mnou", skrze jeho lidství, skrze fysis. To najdete na straně 671 mé disertační práce, kde uvádím rozdíl mezi Ousia a Physis, a prohlubuji s Tomášem Akvinským, s Eckhartem, Řehořem Palamasem, a dokonce i Luisiným dílem o Panně Marii, „Den druhý“. Panna Maria dělá toto rozlišení také.

Implicitně hovoří o božství a Božím Fiat. Je v tom rozdíl. Božství není činné. Fiat je.

Božství je ousia. Božské Fiat je fysis. Dobře?

Která strana, prosím, otče? 671.

Dobře. Děkuji.

Není zač.

Lynett, pokračujte, Lynett.

Zdravím Lynett, jak se máte? Už dlouho jsme se neviděli. Dobře, ráda Vás vidím. Odkud voláte?

Jižní Karolína. Z Charlestonu. Mám otázku, je to v hodinách umučení. V osmé hodině večerní. Víím, že někteří lidé se na to ptali, a já také. A na jednom místě, a přečtu Vám to, je to na straně 326. Píše se, že Otec se dojal něžným a láskyplným hlasem svého Syna. Sestupuje z nebe a je nyní na oltáři, spojen s Duchem svatým. Sjednocuje se s obětí Syna. A Ježíš pronáší slova posvěcení. A aniž by opustil sám sebe, vtělil se do chleba a vína a pak se podává svým apoštolům. Věřím, že naše nebeská Matka ho přijímá také. Myslím, že tady, aniž by opustil sám sebe, bilokoval do chleba a vína, ale ještě nezemřel. Ještě neprošel některými fázemi svého utrpení.

Takže jde o to, že... Myslím, že někteří lidé, kteří to četli, mi říkají: no, tak když dal posvěcený chléb apoštolům, co tím myslel, že se v něm bilokoval. Ten rozdíl mezi tím je, že zjevně ještě nezemřel a není zcela v těle. Ale pořád je to božství.

Lekce Boží vůle online: Církev, eucharistie a kola

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

Dává to smysl? Ano. Myslím tím, že lidé, kteří čtou toto, si myslí, jako by tam opravdu byl, ale to není správně, že?

Je to podobné jako předchozí otázka. Jak je přítomen? Ano. Takže otázka, na kterou se asi ptáte, zní, jaký je rozdíl mezi jeho přítomností v jeho lidské přirozenosti, když žije na zemi, a v chlebu, ve kterém je současně přítomen.

Jako při Poslední večeři. Myslím při Poslední večeři, ano.

Při poslední večeři se tedy Pán poprvé zdvojnásobil. Použijme jednoduché výrazy. Bilokace je v podstatě bytí na dvou místech najednou, a to v celku. Tělo, Krev, Duše a Božství.

Na rozdíl, božská osoba Krista je pouze jedna, není dvojnásobná, Hostie nemá osobnost. Dobře? Je kus chleba. Víno nemá osobnost, je to hmota. Nemá tedy žádnou racionalitu, žádnou vůli, když Kristus vstupuje do tohoto chleba a vína. Jeho přítomnost, která koexistuje s jeho lidstvím na zemi před smrtí, musíte pochopit, jak žije (subsist). To je slovo, které použil Tridentický koncil v subsistenci chleba a vína.

Oživuje substanci, fysis chleba a vína, zatímco druh, tedy vnějšek, zůstává stejný. Tak vidíme víno, chutnáme víno, vidíme chléb, chutnáme chléb po konsekraci. Co však nevidíme ani nechutnáváme, je Tělo, Krev, Duše a Božství Kristovo. To se nazývá "transsubstanciace". Tento výraz vytvořil jeden francouzský biskup a Tomáš Akvinský ho pak asi o sedm let později převzal. Kristus byl tedy při Poslední večeři přítomen na dvou místech, v chlebu, který právě posvětil, a ve své božské osobě ve svém lidství. Nezůstal tam, protože jakmile ho pozřeli, tak po 15 minutách se stane součástí jejich krve. Neměli ještě svatostánek, že?

Takže se nic ještě uchovávalo. To je rozdíl mezi jeho přítomností v eucharistii a účinkem jeho přítomnosti, což je jeho tělo, krev, duše a božství v podstatně podobě a formě chleba a vína. A Ježíš říká Luise, že se mu dostává větší slávy od nás než od eucharistie, protože eucharistie nemůže Bohu odpovídat. Je to jen chléb a víno.

Není tam žádná vůle, prostředek, ani racionalita.

Je to tak, je to tak.

My, kteří přijímáme hostii, což nám dovoluje stát se Kristem skrze milost, protože hostie vytváří svátost milosti. My pak můžeme odpovědět, což chléb a víno nemohou, můžeme rozmnožit slávu, skutky pokání atd. Je to tedy odpověď na vaši otázku?

Ano, je. A protože jsem učitelka a snažím se to dětem trochu vysvětlit, aby to pochopily. Říkám jim, že to je něco jako když zůstane chleba, tak že je stále chlebem. Ale Ježíš je... že je to jako – a možná mne můžete opravit – je to jako by Ježíš byl... vstoupil do vašeho těla. Bude ve vás, ale vy nebudete Bůh.

Ano, to je přesně ono. Je to něco podobného, jako když konzumujete jídlo. Ano, jídlo se do vás asimiluje. Když se zeptáte dětí, když rostete od dětství přes dospívání až po dospělost, jste pořád stejný člověk, vy se neměníte, ale něco vás mění. Co je to? Jídlo, které konzumujete, voda, kterou pijete, to se stává vaší součástí, nutí vás fyzicky růst. A totéž dělá eucharistie, ale v duchovním smyslu. V duchovním smyslu se proměňujeme.

Duše se proměňuje v repliku Krista, aniž by ztratila svou vlastní lidskou stvořenost. Stále si

Lekce Boží vůle online: Církev, eucharistie a kola

ASSOCIATION FRANCAISE LUISA PICCARRETA

uchováváme svou lidskou osobu. Nestáváme se čtvrtou osobou Trojice, ale ta nás proměňuje. Nevyvíjí nás v jiný druh nebo něco takového.

Správně.

To v podstatě vyvrací celou myšlenku evoluce.

V podstatě, když vstoupíme do Boží vůle a Ježíš Kristus je doslova uvnitř, koná Skutky. Proto koná ty skutky s námi. Společně.

Správně. To je kooperace. Takže jsou tu dva, dva spolupracující.

To můžeme vidět na našich stránkách.

To je z vašich stránek?

Ano, v tom jsou ta kola. Kola – to je překlad z italštiny. Ta se mají dělat.

Porovnával jsem tento originál s jinými verzemi. Stalo se totiž, že Luisiny spisy kolovaly v italštině a lidé si je dovolili doplnit. Byly to zbožné, neúmyslné dodatky, o kterých si mysleli, že by tam měly být. Mysleli si, že (...) No, přidejme to. Luisa toto neuvádí, tak to přidejme. Luisa tyto věci nepřidala. To udělali jiní.

Nebo lidé upravovali části textu. Ale toto je originál, protože je psán jejím písmem. Takže víme, že je to originál.

Zbývají ještě tři minuty. Tak prosím.

Virginie. Prosím.

Pokračujte, Virginie.

Rychle.

Zbývá mi 1 % baterie, jen abyste věděla.

Dobře, je oprávněná modlitba žádat – jako Luisa Ježíše – o předělání a reorganizaci mých činů, aby se napravily mé hříchy a nedbalost, například při výchově mých synů, aby je tyto hříchy již neovlivňovaly?

Ano. Můžete to rozhodně udělat.

To je dobře. A zítra je její svátek, že? Takže zvláště v tento den.

Ano, je to tak. Zítra má svátek. Dobře, otče, blížíme se ke konci hodiny. Dobře.

Děkuji vám všem, že jste se připojili, a ať vám Bůh žehná a zachová vás do příštího týdne. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Díky vám, otče.

Děkuji.